

PLANINSKA ZVEZA SLOVENIJE
KOMISIJA ZA VARSTVO GORSKE NARAVE

SEMINARSKA NALOGA

ODNOS MEŠČANOV DO SVOJE GORE

Avtorica: Alenka Tajnikar

Mentorica: dr. Irena Mrak

Slovenske Konjice, september 2015

KAZALO

1. UVOD	3
2. KONJIŠKA GORA IN MESTO OB NJENEM VZNOŽJU	4
3. VPLIVI MESTA NA SVOJO MESTNO GORO	6
4. ZAKLJUČEK	11
5. VIRI	12

Ni dolin brez hribov, ni hribov brez dolin.

Naš svet ni svet ravnin.

Življenje razumeti,

ni se na vrh povzpeti.

Je hrib in dol živeti.

T. Kuntner

1. UVOD

Od rojstva živim v Slovenskih Konjicah, pod vznožjem Konjiške gore. S svojo mogočnostjo nam daje občutek varnosti in ogromen nabor dobrin, ki jih mesto s pridom uporablja. Opazujem spremembe, ki so na gori nastale zaradi antropogenih vplivov in se sprašujem, zakaj jemljemo občutljivo življenjsko okolje naše gore tako samoumevno. Na gori puščamo svoje sledi rekreativci, planinci, gorski kolesarji, lovci, zeliščarji, gobarji, upravljalci gozdov, motociklisti, jadralni padalci, brezvestni odlagalci odpadkov in še bi lahko naštevala. Mojo seminarsko nalogo sem oblikovala kot pregled teh vplivov s poudarkom na vplivih množičnega pohodništva. Kot članica in vodnica PD Konjice sem pripravila nekaj konkretnih predlogov, kaj lahko naše društvo naredi za izboljšanje odnosa do naše mestne gore.

Konjiška gora je bila pogosto navdih za zgodbe in legende. Vinko Zdovc v knjigi *Legende in pripovedi na Konjiškem* navaja številne legende povezane z njo. Gora je bila nekoč bolj porasla in ni bila tako prepredena s potmi in cestami kot danes. Zato je v ljudeh vzbujala občutek strahu in mističnosti. Lastniki gozdov nekoč niso dovoljevali prebivalcem trga in kmetom, da bi se ti svobodno gibali po gori in izkoriščali njene naravne danosti. Na drugi strani gore je bila Žička kartuzija s samostanom, ki je bila zaprto območje, kjer je bil lov prepovedan in tudi ženske tod niso smele hoditi. Gora je bila skrivnostna, nedostopna. Ena od legend pravi takole:

Konjiška gora je na sredi votla in na dnu je jezero. V gori živi zmaj, velik in močan, ki kraljuje pod zemljo. Ob vznožju gore je naselje Konjice. Zmaj od Konjičanov zahteva, da mu vsako leto na pomlad izročijo mlado, lepo deklico in jo pripeljejo pred vhod njegove kotline. Zmaj vsako leto postavi enak pogoj; če Konjičani ne bodo tega in tega dne izročili deklice pred njegov vhod, bo odprl zapornice jezera na dnu Konjiške gore in nad Konjice spustil tako količino vode, da bo vse preplavila, tudi najvišje hiše.

Danes gora prebivalcem ne vzbuja več pretiranega strahospoštovanja. Z vidika varstva gorske narave pa bi bilo bolje, da bi nam ga, saj se lahko zaradi množične uporabe in zlorabe njenih naravnih danosti zdaj lahko gora boji nas. *Ob vznožju prelepe Konjiške gore...* - tako se začne prva kitica naše mestne himne, toda ali jo meščani res tako spoštujemo?

2. KONJIŠKA GORA IN MESTO OB NJENEM VZNOŽJU

Konjiška gora je gora v osrednjem delu Bočkega pogorja z najvišjim vrhom Stolpnik (1012 m). Konjiška gora je podolgovato pogorje z več vrhovi, ki ustvarja naravno pregrado med Dravinjskimi goricami in Celjsko kotlino. Na zahodni strani meji na dolino Tesnice, na vzhodni strani na potok Žičnico s sotesko Sotensko. (Ivanič, 2011)

Konjiško goro sestavljajo triasni apnenci in dolomiti, na jugovzhodni strani so permske kamnine. Po nastanku je vzhodni odrastek mezozojskih Karavank. Osnovna značilnost apnenčasto-dolomitnega hribovja so ostre reliefne oblike kot posledica odsotnosti fizikalnega preperevanja. Voda, ki pade v obliki padavin, ne odteka površinsko, temveč ponikne pod površino, zato se namesto denudacije pojavljajo vrtače in manjše jame. Na strmih, z gozdom pokritih pobočjih so se razvile rendzine in na manj strmih in vznožnih legah so pokarbovatne prsti. Rendzine merijo v globino od 10 do 30 cm, so črne, temno rjave ali temnordeče rjave barve. Kljub razmeroma visoki količini padavin so rendzine na južnih legah sušne, zato na njih uspevajo termofilne rastline (črni gaber, puhasti hrast). Pokarbovatne prsti so globlje in jih večinoma prekrivajo bukovi gozdovi, le na reliefno primernih mestih so travniki. (Vovk, 1996).

Konjiško goro poraščajo naslednje vegetacijske združbe: bukovi gozdovi, predalpski podgorski gozd bukve in navadnega tevja s trilitno vetrnico, preddinarski gozd bukve in velike mrtve koprive, gozd bukve in zasavske konopnice, združba rdečega bora in trirobe košeničice, nizki gozd ali grmišče puhastega hrasta in črnega gabra in termofilni gozd bukve in črnega gabra. (Vovk, 1996)

Pozornim obiskovalcem Konjiške gore ne uide čudovito menjavanje letnih časov v pretežno bukovih gozdovih, ki se razprostirajo nad mestom. Bukev je v ekološkem pogledu zelo prilagodljiva drevesna vrsta in je zato tudi najbolj razširjena drevesna vrsta v Sloveniji. Marsikje pa je na žalost bukov gozd zelo uničen ali spremenjen v umetne sestoje iglavcev, zlasti smreke. Tudi Konjiška gora tukaj ni izjema.

Na Konjiški gori so številni vodni izviri. Za severni del z apnenčasto dolomitsko podlago so značilni kraški pojavi; brezna in vrtače. Tu voda ponikne in izvira ob vznožju pobočij, kjer so številna zajetja pitne vode: Toplice, Polene, Gospodična in izviri pri dvorcu Trebnik. Na severni strani, blizu Bukovelj, izvira Zverovska voda, ki napaja ribnik in teče naprej v Tesnico (Frankolovski potok). Pri Polenah izvira Polenščica, ki se izliva v Dravinjo. Na južni strani gore pod Sojekom izvira Soješka voda, ki z drugim krakom izpod Kamne gore tvori Žičnico in se izliva v Dravinjo pri Ločah. (Zdovc, 1997)

Številni obiskovalci Konjiške gore danes le redko srečamo divjad, na manj obljudenih delih gore pa le včasih presenetimo srnjad. Ob označeni poti na Stolpnik izkušeni pohodniki večkrat prepoznajo sledi divjih prašičev na tleh in na drevesnih deblih. V zborniku ob 70 letnici PD Slovenske Konjice Vinko Zdovc piše o stalni koloniji gamsov, ki je prisotna na Konjiški gori. Od živalskih vrst, ki stalno ali občasno poseljujejo Konjiško goro omenja še

naslednje: veliki petelin, gozdni jastreb, lisica, kuna zlatica, jazbec, poljski zajec in kanja. (Zdovc, 1997)

Poselitev Konjiške gore je segla le na obrobje. Na severozahodnem robu Konjiške gore je eden najstarejših gradov v Sloveniji, iz 12. stoletja. Prvi lastniki Konjiškega gradu so bili konjiški gospodje. Stari grad je v razvalinah, ohranjen je le romanski obrambni stolp.

Med drugo svetovno vojno se je na širšem območju gore bojevala partizanska 14. divizija, januarja 1945 je imela v spopadih med Konjiško goro in Dramljami precejšnje izgube. Na prelivanje krvi na območju Konjiške gore nas spominja Pot XIV. divizije, ki je speljana čez Konjiško goro.

Pod Konjiško goro se je razvilo mesto, o katerem malo več v nadaljevanju.

Slovenske Konjice ležijo ob severnem vznožju apnenčaste Konjiške gore, na prehodu naplavne ravnice ob Dravinji v vinorodno terciarno gričevje, pod južnimi obronki podpohorskega dela Dravinjskih gor. Po podatkih Statističnega urada RS je imelo mesto lani 4933 prebivalcev. Število prebivalcev rahlo narašča (2011 – 4869, 2014 – 4933).

Naselje s sklenjeno pozidavo se je razvilo ob desnem bregu reke Dravinje, na ledenodobni terasi in na vršaju pod Konjiško goro. Srednjeveško jedro naselja je Stari trg, z enonadstropnimi trškimi hišami, katerega osrednji trški prostor je razširjena cesta, ki se vzpenja ob potoku na desnem bregu Dravinje, od katerega se proti zahodu odcepita Celjska in Šolska cesta. Novejši deli naselja so nastali na poplavni ravnici Dravinje, proti severu se naslanjajo na prisojna in položna gričevnata pobočja goric med Škalcami in Vešenikom. V začetku 80. let 20. stoletja so bili mestu priključeni Prevrat in deli primestnih naselij Zgornja Pristava, Vešenik, Blato in Bezina. Mesto se danes ob magistralni cesti proti Zrečam in Stranicam razširja z naseljema Spodnje Preloge in Zeče. Kraj se je leta 1934 preimenoval iz Konjic v Slovenske Konjice, od leta 1964 je mestno naselje.

Mesto je upravno, obrtno in oskrbno središče zahodnega dela Dravinjske doline, vzhodnega dela Vitanjskega podolja ter jugovzhodnega Pohorja. Iz obrtne usnjarske tradicije se je razvila tovarna usnja, ki je po 2. svetovni vojni prerasla v usnjarsko-kemični kombinat KONUS, ki je svoj konec doživel z razpadom nekdanjega jugoslovanskega trga in novih gospodarskih razmer v tranziciji. Po letu 1950 so se razvili tudi obrati lesne, gradbene, kovinske in strojne industrije. (Spletni vir 1)

Podjetja Konus, LIP, Kostroj, Kongrad, Ingrad in IMP so dajala zaslužek Konjičanom in okoliškemu prebivalstvu ter pripomogla k razvoju kraja z vlaganjem sredstev v izgradnjo stanovanj, kulturnih, zdravstvenih in drugih ustanov. Z industrijskim razvojem je naraščalo tudi število prebivalstva, tako danes na območju občine živi okoli 14.000 prebivalcev. Devetdeseta leta pa so s propadom velikih podjetij prinesla veliko brezposelnosti. To je za Slovenske Konjice pomenilo izziv, saj se mesto z mnogimi domačimi in mednarodnimi projekti preusmerilo v trgovino, podjetništvo in turizem. Vlaganje v turizem in v obnovo zgodovinske in kulturne dediščine daje mestu novo podobo. Številni turisti prihajajo v »mesto

cvetja in vina«, ki je bilo zaradi urejenosti deležno že številnih priznanj Turistične zveze Slovenije, uspešno pa je sodelovalo tudi na evropskem tekmovanju Entente Florale. (Leskovar, 2005)

3. VPLIVI MESTA NA SVOJO MESTNO GORO

V pogovoru s starejšimi prebivalci Slovenskih Konjic sem ugotovila, da Konjiške gore v svojih mladih letih večinoma niso dojemali kot priložnosti za rekreacijo. V goro so se podali z bolj praktičnimi nameni, nikoli zaradi užitka ali sprostitve. Pripovedovali so mi o nabiranju gozdnih sadežev, ki so takrat še bolj obilno in nemoteno rastle po Konjiški gori. Z vedri v nahrbtnikih so se družine podale v goro in cele dneve nabirale maline. Včasih jih je pri tem opravilu presenetil tudi kak medved. Hkrati pa so bili med Konjičani že takrat ljubitelji gora in tako segajo začetki organiziranega planinstva v leto 1927.

Razvoj planinstva v Konjicah ali kako in zakaj je Konjiška gora postala množično obiskana

Čeprav med in po obema vojnama planinstvo ni bilo tako razširjeno med prebivalstvom, pa bo leta 2017 minilo že 90 let od začetka organiziranega planinstva v Dravinjski dolini. Ljubitelji planin in gora so se 28. julija 1927 zbrali na sestanku v Konjicah in ustanovili Dravinjsko podružnico Slovenskega planinskega društva (Kamenšek, 1997). Planinsko društvo Slovenske Konjice ima danes okoli 450 članov in prebivalcem Konjic z okolico nudi številne možnosti za kvalitetno preživljanje prostega časa v gorski naravi.

Sodoben način življenja nam je poleg tehnološkega napredka prinesel tudi bolj stresen življenjski slog. Ljudje so začeli iskati priložnosti za sprostitvev in rekreacijo v bližnji okolici in Konjiška gora je bila kot nalašč za to. Gora je postopoma postala prepredena s številnimi označenimi in neoznačenimi potmi, na katerih se dnevno srečujejo planinci, tekači, gorski tekači in motociklisti. Vsi na lovu za doživljanjem sprostitve, smisla, svobode ...

V Vodniškem učbeniku (PZS, 2006) zasledimo štiri ravni doživljanja, ki so pomembne pri planinarjenju. Konjiška gora ponuja obiskovalcem doživljanje na vseh omenjenih ravneh.

- **Doživljanje narave.** Na planinskih poteh po Konjiški gori se nam odpirajo novi in novi pogledi na naravne lepote, ki jih v današnjem potrošniškem življenjskem slogu pogosto prezremo. OŠ Pod Goro je ob sodelovanju občine, Zavoda za gozdove, lovcev in planinskega društva na Konjiški gori uredila Zmajčkovo gozdno učno pot. Obiskovalci poti tako lahko spoznajo legendo o zmaju, orientacijo v okolju, drevesne vrste, potok Gospodična, živalske in rastlinske vrste Konjiške gore, kamnolom in zgodovino Konjiškega gradu. (Bombek in Gilčvert-Berdnik, 2002) Pot je odlično zastavljena, a bi potrebovala tudi redno vzdrževanje.
- **Telesno doživljanje.** Konjiška gora nudi številne možnosti za sprostitvev in rekreacijo. Večina planinskih poti je lahkih in tako dostopnih najširšemu krogu pohodnikov. PD Konjice pa je odprlo tudi zelo zahtevno pot na Skalo, kjer se lahko bolj zahtevni planinci preizkusijo v plezanju po klinih in jeklenicah. Ob upoštevanju pravil varnosti,

seveda. Gora ponuja tudi možnosti za gorsko kolesarjenje, kjer pa pride večkrat do navzkrižja interesov med pohodniki in kolesarji. S smiselno dvojno rabo poti in dogovorom med obema stranema bi lahko to problematiko bolje uredili. Na Konjiški gori je tudi vzletišče za jadralne padalce.

- **Socialno doživljanje.** Tudi na ravni socialnega doživljanja je gora zelo pomembna za okolico. Z vidika varovanja gorske narave je obisk Konjiške gore preveč množičen, z vidika spodbujanja planinstva pa se ta množičnost pozdravlja. Prireditve PD Konjice na Stolpniku so množično obiskane. Še posebej množično pa je obiskana razgledna točka Skala, ki doseže več kot 10000 obiskovalcev letno.
- **Duhovno doživljanje.** Konjiška gora je dovolj velika, da se lahko izognemo »planinskim avtocestam« in uživamo v dolgih pohodih v tišini. No, vsaj dokler jo nasilno ne prekine kakšen motociklist, ki si je mirne, odmaknjene dele izbral za svojo adrenalinsko doživetje.

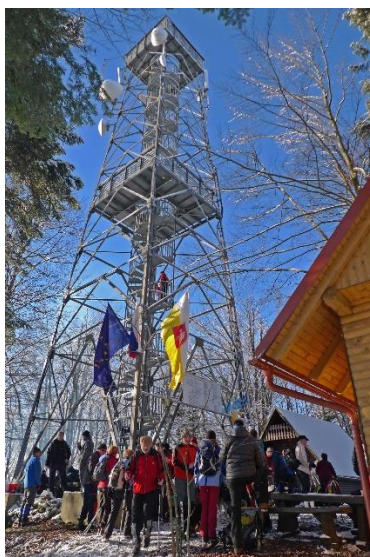
Konjiška gora ponuja doživetja na vseh ravneh. Pogosto prihaja zato tudi do navzkrižja interesov med vsemi, ki bi radi svoj del doživljanja v gorah. Odgovor je po mojem mnenju v strožji zakonodaji, boljšem nadzoru strokovnih služb in predvsem strpnosti in okoljski ozaveščenosti vseh vpletenih.

Bližnjice v gorah, bližnjice v življenju

Markacisti PD Slovenske Konjice zgledno skrbijo za označene poti po Konjiški gori, vendar pa so poleg označenih poti sčasoma nastale tudi številne neoznačene poti in bližnjice.

Med označenimi potmi izstopata poti na Stolpnik in na Skalo. Obe poti sta dobro obiskani. Stolpnik ima po podatkih iz vpisne knjige PD Slovenske Konjice okoli 1000 obiskovalcev letno, Skala pa kar okoli 12000. Dostop na Stolpnik je nekoliko daljši, zato si več obiskovalcev gore za pohodniški cilj izbere razgledno Skalo (750 m).

Skala (750 m) je razgledna točka na vzhodnem delu Konjiške gore. Z razgledne točke, pri kateri je miza, klop in vpisna skrinjica je lep pogled v dolino, kjer lepo vidimo Slovenske Konjice. Na Skalo pa lahko pridemo po lahki ali pa po kratki dobro zavarovani plezalni poti. Ob vikendih in praznikih lahko na poti na Skalo in iz nje srečamo številne pohodnike iz bližnje in daljne okolice. Razumljivo in pohvalno je, da si toliko ljudi želi rekreacije v objemu Konjiške gore, vendar pa predstavlja množično pohodništvo za občutljiv gozdni ekosistem Konjiške gore tudi veliko obremenitev. Vsi obiskovalci namreč ne upoštevajo označenih poti in iščejo vedno nove bližnjice. Tudi v gorah za mnoge ljudi ni pomembno doživljanje narave, ampak hitrost in samopotrjevanje. Za mnoge obiskovalce je bolj pomembno, kako hitro in kolikokrat bo kdo osvojil vrh, kot pa kaj je na poti doživel. Stolpnik pa je najbolj obiskan ob tradicionalnih pohodih, to je 25. junija (Pohod družin na Stolpnik) in 26. decembra (Zimski vzpon na Stolpnik), ko se tudi tam zbere velika skupina ljudi. Omenjena pohoda imata že 20-letno tradicijo in sta vedno dobro obiskana.

Množično obiskan zimski vzpon na Stolpnik (Foto: V. Kamenšek)

Stolpnik je s 1012 m najvišji vrh Konjiške gore. Na vrhu je postavljen 25 m visok razgledni stolp, s katerega se nam odpre lep razgled na Pohorje, Paški Kozjak in Boč. Ob lepi vidljivosti pa lahko vidimo večji del Slovenije s Triglavom v ozadju.

Jože Kamenšek v zborniku ob 70 letnici PD Slovenske Konjice piše o zgodovini najvišjega vrha Konjiške gore. Že med obema svetovnjima vojnama so konjiški planinci zelo radi hodili na najvišji vrh Konjiške gore, ki se je takrat imenoval Lanturm. Gorsko ime je dobil po nemški besedi Landturm, ki pomeni deželni stolp. V tridesetih letih ga je v Stolpnik preimenoval Karel Gajšek, markacist planinskega društva. Leseni stolp naj bi na vrhu stal še leta 1947, pozneje pa ga je nadomestilo znamenje, ki je označevalo trigonometrično točko in so ga uporabljali zlasti geodeti (Kamenšek, 1997) .

Ideja o stolpu na Konjiški gori je v konjiških planincih tlela že dolgo pred izgradnjo. Društvo je menilo, da bo z izgradnjo stolpa na najvišjem vrhu goro naredilo bolj privlačno za Konjičane ter za ljubitelje narave iz bližnje in daljne okolice. Že dlje časa so opažali, da njihov razgledni stolp na Rogli izgublja planinski čar in postaja vse bolj turističen. Člani PD Slovenske Konjice so vložili veliko naporov v pridobivanje sredstev in dovoljenj. 3. maja 1997 so začeli s postavljanjem stolpa in po številnih urah dela so 25-metrsko konstrukcijo do julija končali. Stolp so odprli za obiskovalce ob 70-letnici planinstva v Dravinjski dolini, 26. 7. 2007. Stolp s čudovitim razgledom nosi v sebi tudi idejo povezovanja med občinami, saj je postavljen na simbolični tromeji občin Slovenske Konjice, Zreče in Vojnik (Kamenšek, 1997).

Čez Konjiško goro poteka tudi pot XIV. divizije in označena pot, ki povezuje Konjice in Žičko kartuzijo. V lanskem letu se je označenim potem pridružila tudi Slovenska Jakobova pot, katere del poteka po Konjiški gori in je označena z rumenimi puščicami. Označenih poti je torej več kot dovolj, a številni obiskovalci gore še vedno prisegajo na bližnjice.

Planinci moramo svoje akcije načrtovati tako, da bodo imele čim manj negativnega vpliva na naravno okolje. Konjiška gora ima dovolj označenih poti, pa je kljub temu preprejena z bližnjicami. Njihov vpliv na naravno okolje pa ni tako majhen kot bi si mogoče mislili. S hojo po bližnjicah poškodujemo in uničimo rastline gozdnih tal ter zavremo njihov razvoj. Za tlačenje občutljive vrste propadejo, lahko jih nadomestijo odpornejše. Najbolj ogrožena so vlažna rastišča in močvirni predeli. V poprečnih razmerah lahko 600 korakov na isto travno rušo povzroči njen propad.

Skalo (750 m) v dela prostih dneh obiše tudi 200 ljudi, torej je vsaka nova bližnjica hitro shojena in rastlinska podlaga uničena. Hoja vpliva tudi na zbitost tal, zmanjša se aktivnost talnih organizmov, to pa spet vpliva na rastline. Če začne rastlinska odeja propadati, se odnašanje prsti in hitrost vode povečata, to pa pomeni začetek erozijskih procesov. Poti, kjer se začnejo erozijski procesi, se glede na okolico vse bolj nižajo. Pot postane za hojo neprijetna, zato se ji izogibamo in na obeh straneh erozijskega jarka nastajajo nove steze, na katerih se proces ponovi in splet erozijskih jarkov se širi. (Purnat, 2006)

V predelih Konjiške gore, kjer je pohodništvo najbolj množično, lahko opazimo takšne splete erozijskih jarkov. Sanacija takšnih erozijskih žarišč je dolgotrajna in zelo zapletena, zato jih je bolje že prej preprečiti. Z večanjem nagiba poti se ogroženost poti veča, kar lahko opazimo na povsem razritem strmem pobočju pod Stolpnikom.

Sanacija bližnjic – bolje preprečiti kot zdraviti

Ker je erozijo poti lažje preprečevati kot sanirati, bi morali planincem fizično preprečiti uporabo bližnjic z namestitvijo naravnih ovir, npr. vej. Če je mogoče, naj bi bila taka ovira čim manj vpadljiva v okolju, a vseeno učinkovita. Začeli bi lahko tudi z opozorilnimi tablamami v primernem, slabo vest zbujujočem tonu, ki bi jih namestili na mesta, kjer pohodniki najpogosteje ubirajo bližnjice.

Iz ene poti kmalu nastanejo tri

Meščani Slovenskih Konjic so ponosni lastniki številnih psov, ki z njimi seveda osvajajo vrhove Konjiške gore. Zdenko Purnat (2006) je mnenja, da psi v občutljiv svet visokogorja ne sodijo, saj jih imajo gorske živali za plenilce (volkove) in pri tem doživljajo nepotreben stres. V sredogorju pa naj bodo privezani na vrvico in naj ne zapuščajo poti, saj s tem

obremenjujejo rastlinstvo in vznemirjajo živalstvo. Pes je ogledalo svojega lastnika, razumen lastnik s svojo živaljo ne bo povzročal škode v naravnem okolju.

Gorski kolesarji in motoristi

Gorsko kolesarjenje je v zadnjih letih dobilo veliko privržencev, ki seveda potrebujejo svoj prostor tudi na Konjiški gori. Purnat (2006) poudarja, da gorski kolesar, ki upošteva predpise in bonton v gorskem svetu, ne pomeni pretirane obremenitve okolja, saj hkrati prispeva k zmanjšanju uporabe motornih vozil. Vendar ne na vseh površinah, še posebej ranljiva so razmočena tla. Na Konjiških gori so bili v zadnjem času številni konflikti med kolesarji in pohodniki. Rešitev bi bila morda v obojestranski strpnosti in v dogovoru o dvojni rabi, nikakor pa ne v nastavljanju nevarnih prepek kolesarjem ali v vožnji po množičnih planinskih poteh, kjer lahko zlasti ob slabi vidljivosti ogrozijo varnost pohodnikov.

Kamnolomi

Na informativnih tablah Zmajčkove učne poti izvemo, da je Konjiška gora prebivalcem pod njo vedno nudila preživetje. V 19. stoletju so tu kopali železovo rudo. V Starih Slemenah in na Kamni gori sta bili glažuti, ki pa sta bili leta okoli 1800 opuščeni. Na območju gore so našli in kopali tudi premog. V 19. stoletju je bilo zelo razvito apnenčarstvo, v 20. stoletju pa so zaradi naglega razvoja po Konjiški gori nastali številni kamnolomi. Z vidika varstva okolja so to rane, ki jih bo gora le delno lahko zacelila s procesom zaraščanja.

Poseke

Številne gozdne poseke po Konjiški gori so kot grde rane v vegetacijskem plašču. Gozdarji sicer zagovarjajo poseke, saj naj bi se tako gozd hitreje in temeljiteje pomladil. Spravilo lesa je razumljivo treba opraviti, a kjer vleka lesa poteka po planinskih poteh, so te zlasti na razmočenem terenu večkrat povsem uničene.

Poseke ob planinskih poteh

4. ZAKLJUČEK

V okviru svoje seminarske naloge sem se pogovarjala z izkušenimi planinci, ki že dolgo živijo in dihajo s Konjiško goro, pa tudi z ljudmi, ki jim gora ne pomeni veliko. Moj prvi pogled z okna je na Konjiško goro, ko se vračam iz potovanja, me že iz avtoceste povabi v svoj varen objem. Očara me najlepši odtenek zelene, ko nad mestom ozelenijo bukve in paleta barv, ki je nad nami jesen. Moj odnos do gore je spoštljiv. Odnos mesta pa je predstavljen v moji seminarski moji seminarski, ki pa predstavlja samo moj osebni pogled na vpliv mesta na svojo mestno goro. V nalogi sem najbolj izpostavila bližnjice in erozijo poti, saj se mi zdi, da bi ta problem z osveščanjem pohodnikov najlažje omilili. S postavljanjem primernih prepek in opozorilnih tabel bi se lahko nepotrebne bližnjice znova zarasle. V nalogi sem izpostavila tudi kamnolome, poseke in gorsko kolesarstvo. Tukaj je rešitev v strpnem dialogu vseh vpletenih. Planinsko društvo mora zagovarjati posege in akcije, ki kar najmanj obremenjujejo okolje. Z vpogledom v problematiko, ki mi ga je dala ta seminarska naloga bom lažje razumela dinamiko vplivov mesta na Konjiško goro. Gora nas bo preživela, meščani pa se moramo zamisliti nad našim ravnanjem z občutljivim naravnim okoljem Konjiške gore. Narava vedno izstavi račun.

5. VIRI IN LITERATURA

Bombek, L. in Gilčvert-Berdnik, D. (2002): Zmajčkova učna pot. OŠ Pod goro. Slovenske Konjice.

Leskovar, A. (2005): Turistični vodnik po Dravinjski dolini in Zreškem Pohorju. Nobis. Slovenske Konjice.

Rotovnik, B. in drugi avtorji (2006): Vodniški učbenik. PZS. Ljubljana.

Vovk, A. (1996): Razprostranjenost prsti in vegetacije v občini Konjice. Zbornik Konjice z okolico. Zgodovinsko društvo Konjice.

Zdovc, V., Zelenko, M., Jazbec, J., Kamenšek, V. in J. (1997): Zbornik ob 70-letnici planinstva v Konjicah. Slovenske Konjice.

Zdovc, V. (1993): Legende in pripovedi na Konjiškem. Zgodovinsko društvo Slovenske Konjice.

Ustni viri (PD Konjice)

Spletni viri

https://sl.wikipedia.org/wiki/Slovenske_Konjice

http://www.stat.si/krajevnaimena/pregledi_naselja_najvecja_prebivalci.asp?tlist=off&txtIme=SLOVENSKE%20KONJICE&selNacin=celo&selTip=naselja&ID=4052

<http://www.hribi.net/>